

Z činnosti klubu – členské a výborové schůze

Sympóziem → →

Narozeniny →

Notofilové

Gymnofil

Kytka čísla: *Mammillaria* po sedmi letech ve sklepe

Druhá desítka

Není myšlen osvěžující pěnivý nápoj, který bych snad popíjel při psaní Azetu. Pivo si dám raději v létě. Číslovky v titulku znamenají, že už začínám fukat písmenka do Azetu letos jedenáctým rokem. Poprvé to bylo pozdě a narychlo, proto vyšlo hned dvojčíslo s obrázkem akantokalycia na první stránce. Rozsah se víceméně ustálil na čtyřiašedesáti stranách ročně (až na loňskou výjimku, kdy nám lehce ztloustlo číslo 3). Rozsah se ovšem nenápadně zvýšil už v roce 2010, kdy jsem začal používat místo písma Computer Modern fonty Lido, které jsou „hubenější“ a tedy se vejde více textu na stejnou plochu.

Zprvu mě nebavilo, že jste mi příliš nepomáhali. Pak se to trochu zlepšilo, začali jste více přispívat, za což jsem velmi vděčný a taky jsem se naučil vycpávat prostor třeba přepis záznamů přednášek, pokud za to stály a bylo místo a byl čas. Máte, co jste chtěli. Moc si nestěžujete, tak to zkusím ještě chvíli, než mě někdo vystřídá.

Tož o čem dneska? Venku propukl nový rok počítaný jako 2018. Zima nic moc, sucho a teplo, sem tam menší přeháňka. Utěšujeme se nadějí, že to možná leden ještě dožene. Za chvíli nám končí vánoční čas, zítra – 3. ledna půjdu do práce, někteří však ten svůj první úspěšný pracovní den mají za sebou už dneska... V pátek pátého bude první schůze s přednáškou Zlatého Alberta Lumíra Krále. Zase se tam s mnohými potkáme, potřeseme si a jede se dál. Co nás čeká, to jenom tušíme. Na něco se těšíme, něco bychom možná raději přeskočili nebo zaspali. Každý víme nejlépe, co si přejeme a kam směřujeme. A více nebo méně se snažíme pro tu svou představu něco dělat.

Po letech zase volíme prezidenta. Na ten úřad se kromě toho dosavadního tlačí i osm dalších uchazečů. Ten současný čelí mimo jiné výčtkám, že přetáhl rozpočet. Jeho kancléř však prý hned přispěchal s vysvětlením, že je to jen dočasné. Že se to vyrovná, jen co vrátí ty prázdné lahve... Od pokusu o vtip přejdeme k historickému připomenutí: Po volbách se tvoří ne zrovna suverénní vláda. Schválena nebyla, ale to už tu taky kdysi bylo. Ani ze světa nepřicházejí kdovíjak povzbudivé zprávy. Handrkování kolem (ne)účasti na olympiádě, neklid na všech stranách, propagandistické ohlupovačky rozporuplného charakteru jako třeba kampaň #MeeToo. Turisté z Afriky už se nesmočí ve slané vodě. Do Itálie je vozí letadly. Nějak se to začíná rozsyávat a názorové protipóly se stávají nechutnými a neudržitelnými. Jde to někam do absurdna a někteří to ohromně baští. Zdravý rozum zřejmě na zimu odcestoval někam do teplých krajin. Jestlipak se nám někdy vrátí?

Doma se chlubíme hospodářským vzestupem a růstem životní úrovně. Nejsou lidi. A kdo je a něco umí, ten utíká za lepším, zatímco firmy škudlí a musí nabírat často ty méně schopné, kteří mnohdy nestačí prošoupat ani jedny rukavice. Pokrok nezastavíš!

Jaký byl přelom kaktusářského roku v našem klubu, se dozvíte na následujících stránkách. Nebudu jej hodnotit, od toho bude v únoru výroční členská schůze. Mně se docela líbil, byť kaktusy nejsou mou prioritou a mrzí mě, že jsem je zase zanedbával. Těším se na ten začínající rok. Něco mě stále táhne ven. Víc a více. Nikdy mi to tak nedělalo, býval jsem dost pecivál. A včil mám vyseďávat u počítače a psát. Tož jdeme na věc.

A nakonec dík všem přispěvatelům a ojedinělým vzácným kritikům, díky nimž vím, co se vám (snad) líbí a o co třeba zrovna nestojíte.

Pohoda, hezký den

Josef

Schůze výboru 12. září 2017

Schůze se sešla sice v řádném – tedy obvyklém – termínu, nikoli však na obvyklém místě u předsedy Petra Metely, nýbrž u Jaroslava Kašparovského, který nás pozval do svého domečku v Mělčanech.

Sjeli a sešli jsme se k bývalému členovi výboru klubu a knihovníkovi. Za deštivého počasí jsme nejprve prošli jeho skleničky s kaktusy. Jeden v předsiňce domu, druhý v samostatné – külnička to není – takové malé zděné přístavbě u chlívků na zahrádce (snímky na zadní straně obálky). Malá zahrádka před koncem sezóny, pár ovocných stromů, nějaké slepice... Před domem ze strany od cesty skalka a volně rostoucí opuntie.

Když jsme to venku všecko prohlédli a prošli, byli jsme pozváni dovnitř. Pořadí bylo neobvyklé, protože nejprve bylo občerstvení. Jara nezapřel své řemeslo a navařil nám chutnou a vydatnou krmí. Teprve po sklizení talířů jsme přešli k jednání schůze.

Po poděkování hostitelů za pozvání vyslovil Jiří Peňás naději, že se to stane tradicí☺. Podstatná část byla věnována přípravě podzimního sympózia. Zájezd byl vyhodnocen jako zdařilý a ke spokojenosti. Byly uvažovány i jiné varianty pro zájezd v příštím roce (Slovensko, vícedenní výlet...). Budeme zvažovat a zkusíme udělat nějaký průzkum mezi členy.

Bylo navrženo, aby průběžný stav Azetu byl pro členy výboru sdílen prostřednictvím služby Dropbox (později realizováno). Byly diskutovány další přednášky, návrhy na Zlatého Alberta před jednáním orgánů Společnosti, systematika a pojmenovávání rostlin a byla připomenuta trvající otázka „Kam sní“ – tedy s klubovou knihovnou. Stále nemáme vhodné řešení.

Schůze přešla pozvolna do povídání o ledačem a jakmile se sešeřilo, vydali jsme se zpět – většinou ke svým domovům.

Schůze výboru 17. října 2017

Schůze se sešla opět zpátky na obvyklém místě u předsedy Petra Metely. Hlavními body jednání byla rekapitulace příprav a poslední pokyny k sympóziu. Radek Čech a Petr Metela sdělili několik informací z jednání výboru Společnosti. Dále byl upřesněn a doplněn program přednášek na nadcházející členské schůze. Po pár dalších informacích a například diskusi, zda a jak patří ozvláštnit výstavu kaktusů, jsme poblahopřáním Lubomírovi Hrubému k narozeninám přešli k volnému programu.

Schůze výboru 14. listopadu 2017

Za plné účasti členů výboru včetně revizní komise jsme se sešli tradičně u předsedy Petra Metely. Zde si dovolím malou vsuvku. V řadě posledních členských schůzí byla účast členů vždy téměř kompletní. Občasná absence bývala omluvena především zdravotními záležitostmi nebo vážným zaneprázdněním z jiného důvodu. V tomto ohledu jsou členové výboru velmi poctiví.

Ze zápisu čtu tyto nejdůležitější kousky: – Program dalších schůzí a obsazení přednáškových, vyhodnocení sympózia a připomenutí úkolů k přípravě výstavy, shánění historických obrázků a jiných materiálů, protože ve Čtyřlístku budeme hosty už po pětadvacáté a toto čtvrtstoletí hodláme zviditelnit.

Listopadovým jubilantem byl tentokrát místopředseda klubu Jiří Kolářík. Dárek od členů výboru (foto na titulní stránce) se malinko zdržel, proto mu jej předáme až na členské schůzi. Poblahopřání přešlo do občerstvení a neřízeného povídání o ledačem.

Členská schůze 1. prosince 2017

Schůzi zahájil a vedl předseda Petr Metela. Úvod byl krátký a stručný. Petr připomněl probíhající sběr obrázků pro soutěž na fotku na plakát. Stanislav Stuchlík oznámil, že Atlas kaktusů je v tiskárně, takže se brzy očekává distribuce. Do slosování vstupenek přispěli cenami František Chládek, Josef Odehnal, Emil Vašíček a Jara Dobiáš. Kvůli urychlení si vyhrávající nevybírali ceny, nýbrž je dostávali jako překvapení na doma.

Přednášky, která trvala skoro hodinu a půl, se ujal bývalý předseda Stanislav Stuchlík. Byla monotematická a celá se zabývala rodem *Wigginsia*.

Začátek se dotkl systematického seznámení s tímto rodem. Historie sahá téměř dvě stě let zpátky do roku 1819. Tehdy Haworth popsal *Cactus erinaceus*. V roce 1850 zavedl Salm-Dyck označení *Malacocarpus*. Dalším významným datem se stal rok 1898, kdy Karl Schumann použil stejné jméno pro podrod *Echinocactus*. To však kvůli duplicitě názvu nebylo přípustné, což vyřešil v roce 1964 D. M. Porter zařazením do rodu *Wigginsia*. V roce 1967 ještě použil rakouský botanik Franz Buxbaum označení podrodu *Malacocarpus* zařazeného však v rodu *Notocactus*. Nakonec to v roce 1986 pracovní skupina Mezinárodní organizace pro sukulenty završila zařazením do rodu *Parodia*. Přednášející však pro svou přednášku zvolil název *Wigginsia*.

Po písmenkách se na promítací ploše objevil nejstarší barevný obrázek ze čtyřicátých let minulého století. *Wigginsie* se vyskytují v oblasti pampy ve státech Uruguay, na jihu Brazílie – Rio Grande do Sul a ostrůvkovitě v Argentině. Jediná výjimka se objevuje v Kolumbii – několik tisíc kilometrů odsud. O tom, jak se tam ty kaktusy dostaly, se dá jen spekulovat. Někdo úplně popírá, že tam vůbec jsou, jiný to svádí na ptactvo a další na misionáře. Do Kolumbie se moc nejezdí, jen nedávno tam zamířila českomoravská výprava. Ani ta však do této otázky nevnese světlo. – Následovala mapka nalezišť, která Standa navštívil.

Charakteristika rodu byla ne tak slovní, jako více obrazově názorná. Rostliny se vyznačují ploše kulovitým až kulovitým stonkem velikosti od tří až do padesáti centimetrů. Většinou rostou jednotlivě, několik málo druhů odnožuje. Některé mají vlnu, která má navodit mikulášskou atmosféru. Staré rostliny se dichotomicky dělí. Kořeny jsou vláknité – ovšem jen v kultuře. V přírodě se nacházejí kořeny kulové. Délka kořene může být i čtvrt metru. Žebra – rozdělená na hrboly – jsou obvykle ostrá a úzká. Trny různě dlouhé, i tři a půl centimetru, různých barev, nejmladší mohou být černé, pak blednou. Květní poupata jsou zahalena vlnou. Květy jsou ve všech barvách, pokud je to žlutá. Mívají červený nebo růžový jícen. Červená barva bývá u starých květů. Někdy však květy blednou až do běla. Okvětní lístky bývají většinou širší. Plody jsou měkké bobule a ve dvou fázích se vytlačují z těla. Mají různou barvu a uvnitř jsou černá a hnědá semena.

Na pěstování to jsou tvrdé rostliny, které snesou hodně. Standa je pěstuje v pařeništních bednách venku. Boky pařenišť jsou odstraněny, aby to lépe větralo. Na jaře se probouzejí jako ostatní rostliny. Mírné seschnutí se pozvolna napraví a rostliny hezky zbytní. Zalévá ráno dešťovkou ke krčku. Protože je zalévá po jedné, má možnost rostliny pozorovat.

Tento způsob šetří i vlnu na temeni. Přesazuje v období klidu v zimě nebo v létě – nechce zasahovat do života rostlin za vegetace. Hnojení – na jaře několikrát Kristalonem, na podzim je posílí fosforečnanem draselným (zpevnění pletiv a podpora budoucího kvetení). Škůdci: Rostliny odolávají červenému pavoučkovi. Nedá se vyloučit kořenovka, Standa s ní však nemá problém, ač se snaží chemii vyhýbat. Někdy se mohou vyskytnout štítenky nebo puklice. Přezimuje v domě, natahá se s tím po spoustě schodů. Konstantní teplota začíná na 14 stupních a v průběhu zimy mírně klesá. Největší rostliny zůstávají ve skleníku. Tam teplota skáče, nicméně rostlinám to nevadí.

Po prvních pětadvaceti minutách nastává hodinová systematologická smršť. Jméno střídá jméno, obrázek obrázek. Vyprávění z historie, srovnávání, názvy a čísla. Příběhy cizí i vlastní. Popisy a jména objevitelů a popisovatelů. Pro mě to bylo spíše kochání se obrázky a fakta mi unikala. Proto je nebudu oživovat ani ze svého audiozáznamu. Odborníci se k informacím mají jak dostat.

Stanislav Stuchlík – tichý a skromný odborník se nezapřel. Byl ve svém živlu a zatáhl nás do něj. Když ne jako odborníky a botanické systematiky, alespoň jako obdivovatele krásných – a zejména žlutokvětvých rostlin. Ze zbývající hodiny se stala procházka jednotlivými skupinami rodu *Wigginsia*. Není co dodat. Zklamání se nekonalo. Návštěvníci sledovali přednášku se zájmem a myslím, že byli nakonec spokojeni. Zajímavostí je, že přednášející oproti obvyklému postupu téměř neubíral na intenzitě hlasu ani na tempu, jak bývá často obvyklé. Svědčí to o jeho neutuchajícím a nezdolném nadšení zejména pro notokaktusy a jejich příbuzné.

Schůze výboru 12. 12. 2017

V nadpisu jsem použil pro označení měsíce číslici místo číslovky, protože v tom vidím určité numerologické kouzlo. Nebudu však pátrat po historických událostech tohoto data v minulosti, i když mě něco napadá. Nechci zacházet do mimotémat a konečně – žijeme současností. Minulost neexistuje a budoucnost – kdoví, jak.

Největší část zápisu, který procházím, zabírají informace týkající se obvyklé činnosti: Pochvalné hodnocení přednášky Standy Stuchlíka, od níž se nedala čekat pestrost, když byla zaměřena na jediný rod, ukázala však ohromné množství trpělivé a soustavné práce a samozřejmě dlouhou řadu kvalitních obrázků ze skleníku i z přírody. Zpráva o tom, že máme zajištěný přednáškový sál na další období. Příprava lednové členské schůze. Diskuse o výstavě kaktusů. Část zápisu zabral i výčet přednášejících plánovaných na následující členské schůze a několik bodů k přípravě výstavy.

Skončili jsme poblahopřáním k narozeninám našemu redaktorovi. Já děkuji za milou pozornost. Pak se jen pokračovalo občerstvením a povídáním, dokud nás nerozdělila potřeba chytit večerní spoje domů.

O vánocích proběhla ještě jedna neformální, leč tradiční schůze. Protože jsem však chyběl, nemám, co bych o ní napsal. Věci, které se týkají klubu, činnosti a členů, se stejně probírají na řádných schůzích výboru.

Členská schůze 5. ledna 2018

Hop – a jsme v roce osmnáctém. A hned v pátek jsme se sešli na členské schůzi s přednáškou. Schůzi zahájil a vedl předseda Petr Metela. Začal přáním, ať nám to pěkně roste. Připomněl soutěž o fotku na plakát, kde je zatím málo příspěvků. Připomněl i příští volnou tribunu a hledá zájemce o prezentaci. Nabízejí se časopisy a semínka agáví. Úvod uzavřel poblahopřáním k životnímu jubileu našemu nejzdatnějšímu výstavnímu brigádníkovi Jiřímu Urbanovi a předal mu drobný dárek. Cenami do slosování vstupenek tentokrát přispěli přátelé Dobiáš, Dvořáček, Vašíček, Šopf, Peňás a Chládek. Výbor klubu děkuje.

Osmdesát sedm ... sto čtyřicet sedm ... dvěšest ... stodevadesát jedna... – To nic, to začalo slosování vstupenek.

Další hodina a dvacet minut patřily Lumíru Královi, který nám začal vyprávět o svých cestách. Ten poděkoval pořadatelům za pozvání a popřál nám hlavně hodně pěstitelských úspěchů.

Cesta vedla do Bolívie a Chile. Původně chtěli do Peru, tam je však celníci nepustili, tak zůstalo u Chile. Problém byl s autem z půjčovny. Žádné potvrzení nepomohlo, nepustili je. Asi nějaký zatvrzelý úředník – a nepomohly ani známosti Pavla Heřtuse.

Nejnovější Zlatý Alberto začal zeměpisně. Největší města jsou La Paz (hlavní město) a Santa Cruz, kam se přenáší stále více pravomocí a vypadá to, že se z toho stane hlavní město. Tam začínají tropy, deštné pralesy. La Paz je vysokohorské město (3800 m n. m) a mnoha přišedším se nedaří dobře a rychle aklimatizovat.

Jeli na jih, jeho touhou bylo spatřit *Gymnocalycium armatum*. Cílů bylo více, chtěli vidět i stopy dinosaurů, na které se můžeme dále těšit.

Co tam roste? Hlavně opuntiovité, malé weingartie a sulkorebutie.

Vyprávění začalo pomalým rozvážným hlasem. Vedle zmíněného Pavla Heřtuse se zúčastnili i manželé Tvrdíkovi. Villa Montres – za tímto městečkem hledali a našli *G. pflanzii*. Rostliny jsou v kamenité zemi, jsou však hnědé od bahna, které je čas od času opláchno a ušpiní. Voda v prudkých přeháňkách vystupuje vysoko. Rostliny padají ze svahu a potom se uchytávají dole.

Následovalo *G. armatum*. Kamenitá půda, mírné svahy. Gymna tam rostou v celé oblasti. Zde se dají najít krásně vytrněné rostliny ve šterkové drti. Jsou variabilní a nádherné. Jarda Procházka na dotaz přikyvuje. Sem tam vidíme i květy a hlavně širokou variabilitu na lokalitě.

Dále pokračovali na sever k Sucre na *G. millaresii*, které tam roste na svahu. Poblíž se dá najít i *Blossfeldia liliputana*. Květy se však nevyšly, bylo na ně příliš pozdě.

Potom následovaly obrázky a popisy různých rostlin, třeba neokardenasií, opuntiovitých v teplejších oblastech, na stromech epifyty – třeba ripsalis s bílými květy a kulatými plody. Epifytní lepismia... Oreocereusy zase rostou spíše ve vyšších místech, třeba kolem 3000 metrů. Tam si i člověčí tělo začíná lépe přivykat. Není to taková rána, jako když se přiletí do La Pazu.

Prošli i historickými místy, ruinami, minuli jezero Titicaca, naučili se tam dýchat, což bylo obtížnější, leč dalo se snést. Muzeum, kamenné hlavy různých lidských a snad i mimozemských ras, keramika, zbraně, mumie. Tajemné protáhlé lebky odlišné skladby kostí s odlišnou DNA než lidskou. Spousta mimotematických otázek.

Leč zpět k weingartiím. Popisy a obrázky, které ze zvukového záznamu pochopitelně nevidím. Mohu si jen domýšlet podle slabé paměti a mírné fantazie.

Cesovatelé našli i něco málo plodů. V Bolívii bylo málo, přišli pozdě. V Chile to bylo o něco lepší. Kamení, svahy, rostliny. Čtyři tisíce metrů nad mořskou hladinou. Pomalý hlas, vyprávění po půlhodině mírně vážne. Můžeme si vychutnávat obrázky, žádná honička. Setkání s problémy na cestě, naštěstí ne příliš vážnými – třeba popadané kamení, propadnuté auto do jámy. S tím si ovšem zkušený řidič Martin hravě poradil. Sem tam úzký most, i to zvládl. A opět rostliny.

Kousek přeskočíme... Skalničky, nízké přízemní plazivky, ve spárách mezi skalami. Portulaka s hlízkami, červená barva. Plazivé trsy pestrébarvných verben. Spousta nepojmenovaných nádherných rostlinek. Půlmetrové Jatrofy s loupající se borkou, vynikající bonsaje. Zrající plody při vysušování pukaly a hlasitě praskaly. Pavel je však měl zkušeně v pytlíku, takže semena se neztratila. Odkvetlé orchideje, cholicie, pichlavá s velkými květy, bílé, růžové i žluté.

Krajina jako na Měsíci, řada národních parků. Městečko s festivalem tance a hudby. Zvonivé rolničky na botách, indiánské tance. Pěkné holky, fotografování, předváděly se. Pastva pro oči. Dechové a bubnové hudby, hlavně indiáni, znělo to prý dobře.

Během čekání na povolení do Chile prošli La Paz a svezli se lanovkou, která tam slouží jako veřejná doprava. Tržiště, staré indiánky schovávající se před foťákem, dokud si u nich něco nekoupíte.

Mimotematická vložka byla přechodem k další cestě. Jelo se do Sucre. Tam poblíž našli kdysi težaři ve vápenci stopy dinosaurů. Naši cestovatelé se tam na ně jeli podívat. Poprvé se to dostalo na veřejnost v roce 1985. Těžilo se však dále a až po devíti letech tam byla zastavena těžba.

Lobivia cinnabarina – jedna z mála kvetoucích rostlin, *L. ferox* – nádherné rostliny. Mediolobie v nejvyšších kopcích ve svazích pod kameny. Bohužel bez květů a plodů. Konečně sulky. Některé trsovitě, často menší než 1 cm. Zelené mechy tam rostou díky mlze, úplně mokro tam však díky kamenité půdě není.

I když sjeli do výšky tři tisíc metrů, našli další sulkorebutie – podobné rauškám, které však rostou na protějším kopci. I ty našli. Velmi drobné, krásné. Některé druhy jsou velmi vzácné. Malá plocha, řídký výskyt, výstavba. Smutná předtucha likvidace lokalit. Bělavé traviny, *Sulcorebutia hertusii* a *S. swoboda*. A zase popisy, což si bez obrázků nedovedu představit. *S. horacekii*. A ještě nějaké další kaktusy i doprovodná flóra.

Máme hodinu za sebou, jedeme na další lokality. Pavel dokonce narouboval do cereusu jednu sulkou a pro další návštěvníky ji opatřil i cedulkou. Výzva pro příští cestovatele, aby to šli zkontrolovat.

A zase město, nákupy, tržiště, kde se dá koupit všechno. Opraví vám tam oděv i boty. Barevné autobusy, cesta do nížiny, teplo, tropické rostliny. Begonie na skalách kolem cest. Papáje, banány... Dopravní zácpa kvůli blokáde–stávce. Komplikované otáčení a cesta objížďkou.

Pak už jen cesta do Santa Cruz k letadlu. U domků se všude suší koka, každý večer se sklízí, aby nenavlhla. Je to tam velmi populární a prezident Morales je jejím zastáncem. Nesmí se však vyvážet za hranice.

Konec přednášky byl namířen odborněji – vzpomínkou na botaniky a rostliny po nich pojmenované: Darwin, Janoušek ze Sokolova (1986 *Notocactus arnostianus*), Ritter, Steiner, Procházka, ... Zbytek si necháme na příště. – Hezký příslib.

Přednáška byla hezká a pestrá, i následně hodnocená docela kladně. Rozloučili jsme se a jádro klubu potom odešlo do občerstvovny na Jiráskově ulici, protože Severku nám mezitím zavřeli.

Zavírání sezóny v Chrudimi – pokračování

Navazují na minule přerušené povídání. Bylo spíše soukromé a dost mimotématické a skončilo příchodem do kina, kde se konala hlavní společenská akce.

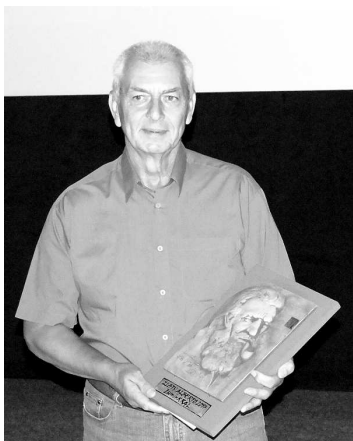
Po uvítání Karlem Pavlíčkem z chrudimského spolku, který oznámil, že tentokrát nebude přítomen žádný místní politik ani Maruška nám nezahraje a nezaspívá písničku, protože je zrovna nemocná a ani on sám nám zpívat nebude, proto začne hned – bez předehty.

Zlatý Alberto – předání výroční ceny

Začínáme plastikou Zlatý Alberto, kterou vytvořil chrudimský umělec Richard Herbst. Na keramické desce je – každý rok na jiném místě – umístěna zlatá destička, čímž se každý kus stává nezaměnitelným. ... Po těch letech je to pro mě novinka, nikdy jsem si toho nevšiml...

Po tomto krátkém úvodu předal Karel Pavlíček slovo a mikrofon předsedovi Společnosti českých a slovenských pěstitelů kaktusů a sukulentů Jaroslavu Víchovi.

Ten oznámil, že volba držitele tohoto výročního ocenění padla na Lumíra Krále. Tohoto skromného muže není třeba příliš představovat, protože je známý po celé republice i mimo hranice. Je u základů dobrých česko-polských vztahů. S Lumírem se znají dlouho. Byl skromný, nikam se nehrnul, později však byl přitažen k funkcionáření a před třiceti lety převzal po Dr. Plesníkovi nejen vydávání zpravodaje ostravských kaktusářů Ostník, nýbrž i předsednictví ostravského spolku. Je to nejdéle sloužící redaktor kaktusářského zpravodaje snad na světě. Vydávání začalo v roce 1971 a pokračuje bez přestávky dodnes. Je to pomník Lumírovy práce.

Pánové Alberto Lumír Král, Jaroslav Vích a Andrzej Wandzik

S připomenutím mezinárodní spolupráce požádal pana Andrzeje Wandzika, aby přednesl příspěvek polských kaktusářů k tomuto slavnostnímu dni.

Andrzej se nejprve omluvil, že bude mluvit „po polsku“, že tak mu budou rozumět Češi i Poláci. S našimi kaktusáři se setkává nejvíce na setkání v pobeskydí a tam také potkal kaktusáře jménem Lumír Král. Nyní děkuje naší Společnosti, že navrhla ocenit člověka, kterého si i oni velmi váží a jsou mu vděční za spolupráci. „Lumíre, ve jménu polských kaktusářů přijmi mou gratulaci k obdržení ocenění Zlatého Alberta.“

Po potlesku Jaroslav Vích Lumírovi za výbor Společnosti poblahopřál k tomuto ocenění. Vyzval jej, aby přišel dopředu a předal mu dlaždici. Po vtipkování, kam si Alberta umístí, předal oslavenci slovo před úvodní přednáškou.

Lumír poděkoval a zaváhal, jestli si zaslouží být srovnáván s předchozími slavnými jmény. Vyslovil vděčnost spoustě kamarádů, bez nichž by taková činnost nebyla možná. Vzpomněl i svůj podíl na tom, že přesvědčil polské přátele, aby i oni pořádali podobná sympózia a velmi je chválil.

Lumír Král

Oslavenec začal svou čtvrt hodinovou minipřednášku „rodokmenem zlatých Albertů“ a fotografií ze svých čtyř let. První své kaktusy, které mu přinesl tatínek, zdárně uzalíval až k úplnému chcípnutí. Pochází z Krnova, jezdil k panu Zavadilovi, který bydlel nedaleko a měl bohatou knihovnu. Dalším jeho motivátorem byl Dr. Plesník, jeho předchůdce, který začal vydávat zpravodaj Ostník, který kromě informací z klubové činnosti obsahoval i články o rostlinách, galerii ohrožených rostlin, seriál o epifytních kaktusech a nechyběly ani ostatní sukulenty nebo pěstitelské rady, třeba o roubování nebo o fotografování rostlin.

Později začal jezdit i na cesty a deníky z nich se rovněž objevovaly v Ostníku. Má své webové stránky, na nichž se rovněž dá najít množství těchto informací.

Dále hovořil o svých cestách, kde převládaly země jižní Ameriky. Vrátil se opět k Ostníku a k ukázkám některých čísel. Ukázal nám i obrázky ze své sbírky. Zmínil i svůj příspěvek – přednášku pro stružení notofilů. A opět Ostník, obdivuhodných šestnáct stran každý měsíc mimo prázdniny.

Skončil poděkováním svým přátelům a nabídl odběr časopisu Ostník skrze adresu distributora.

Přednášející pánové Masa, Kunte, Berthold a Musil

Fotografie ze zájezdu 2. září 2017

U pana Kryštofka v Dolanech

U Hanáků v Hulíně

Fotografie ze sympózia v Brně 29. října 2017

Úvod – Radek Čech a Petr Metela

Posluchačstvo

Přednášející: Dráb, Snopka, Kunte, Chvosta

V předsáli

Sladká odměna pro přednášející

Vstupenka sympózia (na titulní straně)

Foto Lumír Král a Radek Čech)

Mr. Masa – Japonsko

S další – tentokrát půlhodinovou přednáškou přišel až z Japonska pan Masa. Vyprávěl anglicky o současných trendech pěstování sukulentů a kaktusů. Měli jsme k dispozici slovenský překlad.

Začal tím, že omezení daná dokumenty CITES vedla k tomu, že se Japonci zabývají spíše pěstováním a šlechtěním rostlin.

Hlavními tématy byly po známých astrofyttech hlavně havortie a ariokarpusy. Ceny rostlin bývají vysoké a rostliny se často prodávají formou aukcí. V sedmdesátých letech začali dovozem rostlin z lokalit i jiných zemí. Posléze se pustili do šlechtění. Viděli jsme srovnání původních dovezených rostlin a nových výpěstků. Vše mají důkladně pojmenováno a označeno. Hovořil a ukazoval žádoucí či cílové morfologické vlastnosti, na něž se výběr a šlechtění zaměřují. Nemají rádi hybridy, spíše se snaží vyšlechtit zajímavé odchylky. Mají cit pro detaily a dovedou je dotahovat k žádoucí dokonalosti.

Pan Masa představil vedle rostlin i jejich pěstitele, ač některý byl zmíněn pouze jako anonym, protože zřejmě nestojí o publicitu.

Prezentace působila zvláště, protože četl texty zároveň promítané. Tato redundantnost je poněkud neobvyklá a pro někoho i rušivá. Nicméně na zajímavosti obsahu to tak moc neubralo.

Nakonec poděkoval svým kolegům, kteří mu poskytli materiály a obrázky a posluchačům za pozornost. Od Karla Pavlíčka dostal pamětní minci a po poděkování nastala přestávka na občerstvení.

Libor Kunte – Namibie letem světem

Z Widhoeku vyrazili nejprve na jih a posléze se vydali zase na sever. Projeli zemi od řeky Oranje až po Kuneme na severu za tři týdny. Účastníky výpravy byli Bořek Prokeš, Libor Kunte, Pavel Franc, Luboš Ho...(?), Slávek (?) a Ota Melichar.

První týden navštívili botanickou zahradu paní Inge Pehlemanové ve Widhoeku. Je to nadšená dáma, která má ohromnou výhodu v tom, že to zasaď do zahrádky a ono jí to roste.

Celá jižní Afrika je plná překrásných cibulovin. Ty přednášejícího velmi zaujaly, i když nebyly jediné, o nichž snadšením vypravoval.

Libor nám představil pojem pangejtvá botanika. – To, co je mezi silnicí a plotem (za nímž je vše vypaseno), je ze všeho nejhezčí a nejzajímavější.

Rostliny, které jsme viděli, známe i od nás, v našich sbírkách však nemohou dorůst takové velikosti. Padaly názvy známých a oblíbených sukulentů, jaké víceméně známe nebo jsou nám přinejmenším povědomé. Rozdíl byl pochopitelně v habitu, vzrůstnosti nebo v tom, že kvetly, což se u nás u některých druhů nestává.

Cestovatelé našli i volně rostoucí kaktusy, které tam byly zřejmě zavlečeny z nějaké zahrádky. Asi se nestanou těžkými invazními rostlinami.

Nejen příroda je zájmem cestovatelů. Jede se i přes města. Jedno takové městečko s německým jménem navštívili, leč bylo nehezké a zanedbané, takže raději spěchali zase někam do přírody.

Z dalších mimotémat možno zmínit živočišnou výrobu. Kromě obvyklých hospodářských zvířat (ovcí a skotu) se chovají i místní africká zvířata pro odstřel a potravu.

Cestou na sever potkávali hromady navátých písků, které jsou podobné jako u nás sních ve vzácných zimách a musí se stále odklízet.

Nechyběla ani ukázka rostlin *Welwitschia mirabilis*. Jsou skutečně bizarní s dlouhými listy, mají společné vlastnosti s jehličnany.

Pobřeží koster, lachtani a jiná zvířata, stopy hadů a členovců, louky kvetoucích a dení, která přežívají, protože kvůli jejich jedovatosti je nic nežere – i na tyto věci se dostalo, byť jen velmi zběžně a ke konci přednášky poněkud ve spěchu.

Minipřednáška, která končila obrázkem velkého údajně meteoritu Hoba, byla příjemná, živá, prokládaná úsměvnými postřehy a Libor Kunte s desetiminutovým přídavkem přibližně dodržel plánovaný rozsah.

Andreas Berthold – Kterak jsem ji našel

Následující přednáška byla kratší. Nezabrala ani dvacet minut. Obsahově stručnější byla i díky potřebě překladu. Překládal náš místopředseda Jiří Kolařík.

V roce 2013, 20. března jeli k jednomu městu a zastavili u tequilérie. Popsal cestu kousek za vesnici, kam se šli podívat na *Ortegocactus macdowellii*. Byly tam i další rostliny. Andrease však zaujala divná rostlina, která připomínala kokošku pastušů tobolku. Minul ji, vrátilo mu to však v hlavě, vrátil se a rostlinu vyhrabal. Mělo to řepu a mamily.

Potom se chystali přejet asi 20 km dál na lokalitu zmíněného ortegokaktusu. Nějak se zadrhli na cestě, ukázal svůj nález spolecestujícím a jeho rakouský kolega vyzval k okamžitému návratu. Dvě hodiny potom hledali. Sebrané rostliny poněkud utrpěly nešetřeným uložením. Nově nalezené rostliny nejprve pokládal za něco blízkého *M. roczekii*. Ta však roste mnohem dále na severu.

Sebrané rostliny nepřežily dlouho. Z jedné však získal aspoň pět milimetrových semen. Ta byla první v Evropě.

Poslal je Volkeru Schädlichovi – známému gymnofilovi – na prozkoumání. Semena se mu však vrátila placatá.

Za dalšího půl roku se vypravil znovu na lokalitu, kde našel napité asi 15 mm veliké rostliny s taškovitě uspořádanými areolami. Na některých místech bylo i docela hodně rostlin. Tehdy si vybral 6 rostlin, z toho 4 poslal do botanického institutu a dvě rostliny přivezl domů. Dále nám Andreas popsál, jak je nesnadné poslat poštou z Mexika balíček. Po několika pokusech našel ve vedlejší ulici DHL. I tam však chtěli vědět, co posílá. Nějak to nakonec umluvil, bylo to drahé, leč povedlo se.

Nakonec nám ve své prezentaci ukázal i herbářové položky a důkladně je popsál. Zmínil i popis, který obsahoval i řez květu s dlouhou trubkou, což nasvědčuje zařazení do skupiny *sabae*.

Po několika obrázcích kvetoucích rostlin poděkoval návštěvníkům za pozornost.

Jiří Musil – Sever Argentiny

Poslední přednášku, na kterou jsme ještě zůstali, přednesl Jiří Musil z Plzně. Pamatujeme si jej i z přednášky u nás v Brně.

Jezdí do Chrudí už 15 let, tráví zde pokaždé tři dny od pátku do neděle, proto považuje za vhodné něco vrátit, byť nějak užitečný.

V roce 2014 plánovali plzeňáci cestu, protože se jim to dosud nepovedlo. Cesta se podařila, našli si dobré ubytování, poznali skvělé lidi a zjistili, že se nemají čeho bát.

V další části zhruba čtyřicetiminutového příspěvku už Jiří popsal cestu a co je všechno potkalo, co všechno našli a viděli.

Krajina je zanesena spoustou odpadků, mezi nimi však rostou a kvetou zajímavé a krásné rostliny. Například lobivie. S pocitem lítosti jsme se dozvěděli, že mnohé rostliny, které nás zajímají, jsou silně devastovány lamami a zejména osly, kteří do přírody nepatří.

Zjistili, že je tam všude mnoho pavoučků – zlověstných černých vdov, díky opatrnosti však unikli riziku.

Oreocereusy na kopcích byly úchvatné. Kříží se nejen mezi sebou, ale i s lobivími. Chce to projít si lesní cestičky a pohledy stojí za to.

Přestože tam byli podruhé, našli i docela jiné rostliny než při první cestě.

Rostliny rostly místy na velmi dobře zviřaty vyhnojených místech. Proto se nebojte hnojení ani doma.

Feroxky, hybridy oreocereusů a lobivií, kristáty, mediolobivií asi 4 druhy, neoverdermanie...

Další část vesty vedla do Santa Victorie. Cesta byla docela strastiplná, nesnadno průjezdná, ale jiná tam nevede. Město je celkem významné a vybavené, vede tam však krkolomná cesta u hranice nezi Jujuy a Saltou. Vidina nové silnice z východu není zrovna v brzku reálná.

Cestou do hor se mění ráz krajiny – jsme ve velehorách, něco jako Tatry. Život je zde nepochopitelný, je to na hranici přežití. Míst vhodných pro život a třeba pěstování plodin je velmi málo. Zato výhledy do krajiny, když se udělá hezké počasí – někdy jen na chvíli – jsou úchvatné. Rostou tam kupodivu i poměrně velké rostliny, nejen nějaké skrčené mediolobivie. Extrémní podmínky pomáhají vytvořit extrémně krásné rostliny.

I tato přednáška obsahovala mimotématické úvahy a pohledy třeba do sociologie, zamysleli jsme se nad tím, proč a jak tam lidé žijí, cestování, ubytování, jaké jsou tam klimatické podmínky, možnosti dopravy a logistiky na tom konci světa.

V okolí Santa Victorie, což je příjemné městečko jako mnohá jiná, i přes časté a rychlé změny počasí se stále cestovalo po cestách-necestách.

V takovém mimotématickém duchu drobně prokládaným zmínkami o rostlinách skončila pro nás poslední přednáška. Další jsme již přenechali těm, kteří v Chrudimi stráví zbytek dne a možná i neděli nebo těm, kdo si mohou dovolit pozdější odjezd. Přestávka, která následovala, však pro nás byla povelkem k odchodu,

Vydařeně, ne? Nám se to líbilo a pochvalovali jsme si příjemně strávený den. Tak třeba zase příště – poslední sobotu v září.

Sympóziium 28. října 2017

Tento článek bude poněkud neúplný a neseriózní, protože jsem tentokrát chyběl a mám jen nepřímé informace, několik fotografií, za něž děkuji a zvukový záznam, který mi pořídil Karel Kašpárek. Všem těmto „pomocníkům“ děkuji. Právě díky nim mohl vzniknout následující text.

Sympóziu tentokrát vyšlo na poslední říjnovou sobotu, ač v minulosti bývalo většinou v polovině měsíce. Bylo k tomu několik důvodů jako třeba konání jiných akcí, možnosti přednášejících nebo volno v sále Dělnického domu v Lišni, kde se sympóziu opět konalo.

Chlapci, prosím vás, posadte se, začínáme

Těmito slovy začíná zvukový záznam, z něhož čerpám následující řádky. Na sympóziu jsem chyběl. Hlavním důvodem bylo, že jsem potřeboval včas dokončit minulé číslo Azetu. Tak píši opět se sluchátky na uších a to díky Karlovi Kašpárkovi, který se i při svých ostatních povinnostech postaral o zvukový záznam. Ještě jenou děkuji.

Petr Metela pozdravil a přivítal návštěvníky, přednášející ze Slovenska, hosty z Polska a novopečeného Zlatého Alberta Lumíra Krále.

Začal s organizačními záležitostmi, upozornil na bar s občerstvením, naznačil, kam se dá jít na oběd a požádal o vypnutí telefonů.

Petr Metela na konec tohoto kratinkého úvodu představil prvního přednášejícího.

Radek Čech si ještě vzal slovo a předal Petrovi drobný sladký dárek s tím, že jej máme i pro přednášející.

Igor Dráb – USA

Po více než deseti letech se Igor vrátil přednášet do Brna – prý na nátlak Jiřího Kolaříka. Jiřímu děkujeme.

Definitivně poslední cesta do Spojených států – to by mohl být podnadpis.

Pod ním však byla kratinká vsuvka – blahopřání ke státnímu svátku, o který jsou Slováci rozhodnutím své vrchnosti připraveni. Popřál nám, ať si jej tedy užijeme aspoň my.

Poprvé se vydal do Ameriky v roce 2009, mezitím bylo dalších 5 cest, naposledy v roce 2015. Cesta postupovala skrze státy Kalifornie, Arizona, Nové Mexiko, Texas, Kolorado, Utah, Nevada a zpět do Kalifornie. Začínal, jako mnozí, na jihozápadě v Kalifornii, v národním parku Joshua Tree. Odtud byly první obrázky např. rostliny *Yucca brevifolia*, polycelalusy, *Mammillaria andersonii* či *Opuntia basilaris* – většinou jako vzrostlé trsy. Mladé semenáčky vypadají však spíše jako „*Opuntia hnusensis*“ – chlupatá oglochidovaná tužka.

Ačkoli některé rostliny měly semena, netroufali si přinést žádná, protože na ně úřady nasadily sledovací doprovodnou patrolu.

Na jihozápad USA se jezdí taky za rostlinami *Carnegia gigantea*. Nesprávně jsou považovány za „organ pipe“, ve skutečnosti to však je *Marshallocereus thurberi*. Ten nám Igor Dráb na obrázcích ukázal rovněž. Někdy dokonce vytvářejí krystalý a někdy i s plody.

Jak vypadá přístup domácích k ochraně přírody (kromě nahánění návštěvníků), dokazovaly i fotky ze stavby nějaké silniční odbočky s vyrytými odhozenými rostlinami a se spoustou odpadků jako třeba nádob od různých olejů apod.

Následovaly další lokality, z rostlin zaujala třeba méně známá úzkolisá juka *Y. angustifolia*, která bohatě kvetla při poslední návštěvě. Z kaktusů třeba *Coryphantha vivipara*, *Echinomastus erectocentrus* ...

Setkali se s agentkou, která šmírovala a chovala se podivně předstírajíc zájem o plazy. Později se s ní potkali ještě jednou na letišti během vyšetřování.

V Novém Mexiku se potvrdilo, že USA jsou zemí pistolníků. U města Chaparral potkali třeba muže zastřelujícího svou pušku, tak raději zaveleli k odchodu. Podruhé je ohrožoval pistolí policajt a potřetí bude ještě zmíněno.

Navštívili i přírodní památku White Sands, kde rostly rostliny *Echinocereus triglochidiatus* var. *gonacanthus*, kterou sice někteří neuznávají, výrazně se však liší velikostí. Měli štěstí i na krásné květy. Rostliny jsou monumentální a květy velmi fotogenické. Rovněž zde roste *Yucca elata*.

Elephant Mountains – Texas, další lokalita, kterou navštívili, byla bohatá na horizontální usy. Dále směřovali k národnímu parku Big Bend v mexickém pohraničí. Tam je zaříznutý kaňon řeky Rio Grande. Cestou odtud byli opět vyhnáni z jedné lokality neurvalým nervózním ozbrojencem.

Odtud cestou do Nového Mexika na sever Pecos před Carlsbadem našli několik rostlin *homeocefaly texensis*, semena však byla již vybraná. Mravenci byli rychlejší. U karlovarských jeskyní kvetla *Coryphantha macromeris*. V přírodě je to vzácný pohled, ve sbírkách prý kvete častěji.

Při poslechu se pokouším na další obrazovce sledovat i mapu, ale nestihám. Některá místa mi unikají, nedohledám to, tolik času nemám. Po letech a po mnoha podobných přednáškách si teprve trochu dávám dohromady zeměpis amerického jihozápadu. Názvy mi konečně trochu začínají zapadat do souvislostí. Jen nějak nevím, k čemu mi to kdy bude. Připomnělo mi to ten vtip, jak se ten malý velbloud ptá maminky velbloudice, proč mají...

Při těchto úvahách ubíhají minuty záznamu, kde jsem kousek za polovinou. Mezitím jsme se dostali do Utahu. Colorado tentokrát vynechali kvůli deštům a nesjízdným cestám.

V Utahu navštívili nádherný národní park Natural Bridges a řadu dalších přírodních památek. Stinnou stránkou bylo bahno po deštích a místy třeba nájezdy čtyřkolkářů devastujících, co ještě z krajiny zůstalo.

V závěrečné části přednášky mluvil Igor Dráb více o předchozích výpravách a srovnával. Tempo a hlas se zvolnil, vyprávění však nic neubíralo na zajímavosti. Zájmu posluchačů napovídal i klid v auditoriu.

Viděli jsme i jiné rostliny, zmíněna byla i zvířata, charakter podnebí a různé okolnosti, které k takové cestovatelské přednášce patří. Další zálibou přednášejícího jsou máky, které dobře nastudoval a na svých cestách rovněž vyhledával. Slyšeli jsme zamyšlení o změnách těch biotopů, obavy o jejich další osud, veselé perličky i povídání o setkáních se zajímavými lidmi. Zmíněny byly i nepříjemnosti s úřady, které se starají o dodržování předpisů na ochranu rostlin a živočichů, způsob jejich „práce“ a důsledky bonzování, sledování a vyšetřování.

Obrázky jsem neviděl, mnohé však nasvědčuje tomu, že to byla pastva pro oči a díky novému kvalitnímu projektoru to mohla být docela pohoda.

Přednáška mě docela zaujala, ač jsem ji měl jen do ucha, pro obrázky mohu zapojit leda fantazii. Tím se stalo, že jsem popsal mnoho stránek a už nemám na to, abych popsal další čtyři stránky. I tak tentokrát zase tloustneme. Tož bude-li místo, čas a chuť, vrátím se k sympóziu ještě příště. A ne-li přednáškami, aspoň bilancí, kterou zde mám připravenou od Čechových.

Gymnofil žije

Ponechávám nadpis, jaký byl v minulém čísle, text však bude odlišný. Dostal jsem číslo občasníku Gymnofil 2/2017. Na osmnácti stránkách kvalitního papíru jsou tři odborné články pánů Neuhubera, Kůrky a Stuchlíka. Týkají se zejména rostlin druhu *Gymnocalycium andreae*. Obálku zdobí snímky od Martina Tvrdíka. I text je proložen barevnými obrázky.

Těší nás, že spolek Gymnofil stále funguje, ostatně dost členů našeho klubu jej podporuje a i v době, která spolkové činnosti zrovna nesvědčí, ukazuje, že stále se najde aspoň několik obětavců, kteří jej nechtějí nechat zaniknout.

A abych nezůstal dlužen, přidávám fotku ze setkání v Brně-Bystrci, o němž psal v minulém čísle Radek Čech.

Notofil – Česká Třebová 2017

Setkání přátel notokaktusů, ale nejenom přátel těchto krásných a zajímavých rostlin.

Jako mnoho let nazpět, i letos se uskutečnilo setkání nemnoha přátel těchto rostlin, tentokrát v příjemném prostředí Ekocentra Podorlicko v České Třebové. Hostitelem tohoto setkání byl tentokrát kolega, kamarád, výborný pěstitel kaktusů a chovatel exotického ptactva Jirka Grund.

Setkání bývá v posledních letech navštěvováno asi 15–20 účastníky. Mívá tak spíše komorní atmosféru a o to více je času na přátelské popovídání. Vždyť se světštinou účastníků potkáváme jedenkrát v roce, někdy i v delším časovém intervalu.

Tentokrát se mnozí účastníci sjeli do České Třebové již v podvečer v pátek 25. 8. Já a ještě dva kolegové jsme dorazili na místo konání v sobotu krátce po osmé hodině ranní. Po krátkém přivítání a pozdravení započaly přednášky.

První přednášku s diapositivy měl kolega z Frenštátu pod Radhoštěm Petr Kaloč. Byla to vzpomínka na léta a setkání předešlá a také na kolegy, kteří už odešli do kaktusářského nebe.

Druhá přednáška byla v podání předsedy Internota p. Prausera. Byla to velmi odborná a na genetických poznatcích založená přednáška. Dověděli jsme se zde spoustu informací, a také to, že v publikacích internota se například námi používaný název rodu *Brasilicactus* jako takový používat nebude. Jistě, pro někoho, kdo se zabývá přesnou nomenklaturou, jsou tyto informace přínosné a zásadní. No a takoví, jako já, nadále budou používat zaběhlý systém a zajisté cedulíčky se jmény přepisovat nebudou.

Dalším přednášejícím byl náš Standa Stuchlík, který měl přednášku na téma *Wigginsia calvescens* a její naleziště v Brazílii a Argentíně. Byla to nádherná přednáška a ti z vás, kteří ji neviděli, mohou jenom doufat, že ji – nebo podobnou – Standa zopakuje na některé naší členské schůzi. I poslední přednášku nám odprezentoval Standa. Byla to přednáška, kterou zaslal dlouholetý předseda Internota a častý účastník našich setkání p. Norbert Gerloff. I tato přednáška byla nádherná a poutavá a chci tímto panu Gerloffovi poděkovat a popřát hodně zdraví, kterého se mu v současnosti nedostává.

Po polední přestávce jsme se vydali na návštěvu po okolních sbírkách. Nebudu zde vyjmenovávat všechny, které jsme navštívili. Chci poděkovat všem, kteří nás do svých sbírek přijali za ochotu s jakou nás svými sbírkami provedli a také za možnost nákupu rostlin.

Tak čas pokročil a někteří se vrátili zpět k přenocování do České Třebové, jiní, jako já a mí dva spolecestující, jsme se vydali zpět k domovu.

Tak skončilo setkání přátel notokaktusů v roce 2017 a ať žije setkání v roce 2018.

Setkání v roce 2018 se uskuteční 14.–16. září ve Sportovní hale v Prsticích. A protože to bude pro vás členy Astrophyta Brno tak říkajíc za humny, dovoluji si vás tímto na toto setkání pozvat jménem svým, ale hlavně jménem Standy Stuchlíka, předsedy Notosekce.

Těším se, že toto pozvání přijmete a setkám se s co největším počtem z vás a to nejenom brněnských členů.

Jaroslav Kašparovský

Kouzlo nechtěného

I poslala mi naše členka Sylva Urbanová obrázky hezké hříčky přírody, když jim doma vykvetla podložka pod astrofytem. Napsala mi o ní, že rostlinu měli trochu zastrčenou a později si všimli, že na jusberty je nejen odnož, která šla ihned dolů, ale i třicentimetrové poupě, kterého jim bylo líto a počkali, až vykvete. Tolik k fotografii na zadní straně obálky.

Lithopsy v knihovně

Před listopadovou výborovou schůzí kolovala mezi členy krásná nová kniha **Wild Lithops** – Divoký litops, jejímž autorem je Harald Jainta a spoluautorkou (foto) je Anja Jainta.

Knihla psaná anglicky vydaná v roce 2017 o velikosti A4 na 487 stranách popisuje rozdělení litopsů do dvanácti skupin, přílohy pojednávají o objevitelích, lokalitách a jsou doplněny klimatickými grafy. Předmluvu napsali Steven Hammer a Ronald Uijts, nechybí samozřejmě rejstřík.

Vydání má na svědomí Klaus Hess Publisher/Verlag Göttingen – Windhoek, ISBN 978-3-933117-93-9.

Některé rostliny vydrží neuvěřitelně

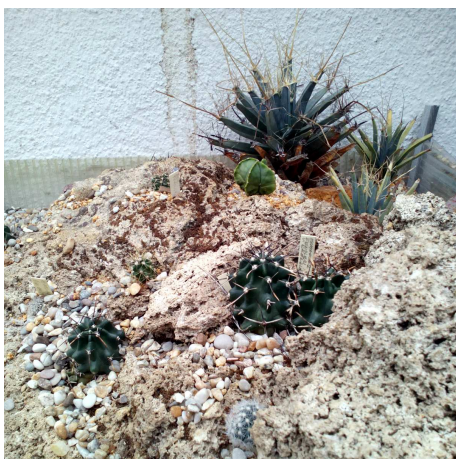
Zeptala se mě jednou kolegyně mojí ženy, když byla na návštěvě u nás na zahradě, ke které z rostlin v mé sbírce kaktusů mám nějaký zvlášť silný vztah. Po kratším zaváhání jsem vybral tu, kterou vidíte na připojeném obrázku (titulní stránka). Pak jsem samozřejmě musel vysvětlit proč. Možná to bude zajímat i někoho dalšího.

Tato rostlina spojuje dvě období mého kaktusaření, která jsou od sebe oddělena sedmi lety, kdy jsem bydlel v tmavém bytě a ještě jsem v té době neměl zahradu. Takže před nastěhováním do tohoto bytu jsem rozdál přátelům, kteří měli zájem, svoji (v té době naštěstí nevelkou) sbírku kaktusů, kterou jsem si pěstoval již od školních let. Téměř celou, pouze jediná rostlina zůstala a protože jsem se stěhoval na podzim, tak přišla do sklepa a hodlal jsem ji někomu darovat na jaře. A tím jsem považoval celou svoji kaktusovou éru za uzavřenou.

Po oněch zmíněných sedmi letech jsem se opět stěhoval. Jaké bylo moje překvapení, když jsem při vyklízení sklepa objevil zmíněnou rostlinu, na níž jsem už dávno zapomněl, na polici ve sklepě, zčernalou od uhelného prachu (v bytě se ještě topilo uhlím). Ještě větší překvapení však přišlo, když jsem usazený mour odfoukl. Rostlina byla sice již notně svraštělá, ale epidermis vypadala, že je ještě stále živá. A protože světelné podmínky v novém bydlišti byly pro kaktusy podstatně příznivější, navíc bylo právě jaro, přesadil jsem tuto zuboženou veteránku do nového substrátu (před tím jsem ji důkladně opláchl) a ona ožila. Sice jsem již dávno zapomněl její název, jmenovka byla nenávratně ztracená, ale kytka rostla a příští rok i vykvetla. Od té doby už uplynulo více než dvacet let a ona stále roste, jako kdyby chtěla zameškané roky dohnat. A ještě způsobilá, že jsem se vrátil ke svému staronovému koníčku, za což jsem jí obzvláště vděčný.

Pokud tedy někde objevíte zapomenutou rostlinu, která na první pohled bude vypadat, že už to má za sebou, zkusťe jí dát ještě šanci. Možná čeká jen na to.

Pavel Novák

Snímky ze skleníků Jary Kašparovského a jusbert od Sylvy Urbanové

Závěrem

I tentokrát děkuji všem přispěvatelům a pomocníkům – text, fotky audiozáznam. Ani dnes se všechno nevešlo – bude možná příště. To už vlastně bude jaro a budeme se chystat na výstavu.

Končí teplý a mírně vlhký leden. Příroda se začíná předčasně probouzet, u nás na Vysočině se ještě trochu drží v klidu. I my se probouzíme ze zimního spánku a vím, že mnozí začínají být nažhaveni na novou sezónu. Tož, ať se nám vydaří.

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem \TeX s použitím písma Lido – tisk: Tiskárna Indra – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v článcích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org